

Com retrona l'“Atado y bien atado”!

written by Eduard Casas i Bertet | 10 de novembre de 2022

Fa unes setmanes, una dona involucrada en diverses demandes contra el certificat covid a Catalunya va contactar amb mi. Em volia advertir que el TSJC estava desestimant les demandes i fixant desproporcionades costes. Seria severament condemnada econòmicament, juntament amb els seus codemandants.

Just va ser el dia en què la directiva de Pfizer, al Parlament Europeu, [reconeixia que no havien fet cap prova](#) a la teràpia gènica experimental sobre transmissibilitat del virus. És a dir, que la imposició del certificat covid, per la qual es vulneraven drets fonamentals, no tenia cap base ni cap justificació científica.

Tal disbarat amb el certificat ho va advertir el Dr. Joan Ramon Laporte a la comissió sobre vacunes covid al Congrés dels Diputats. Així mateix, el TSJB, a instàncies d'una demanda de Liberum, va requerir a la Comissió de Salut sobre el Còvid la valoració que feien els tècnics del Ministeri de Salut sobre això.

El document que va entregar el Ministeri reflectia que no li veien cap sentit sanitari, el contagi entre vacunats era un fet. Només ho van aprovar com una estratègia de coacció i discriminació perquè la gent es punxés l'infame i perillós experiment gènic.

La jutgessa, aliena a tot això, apel·la a una doctrina del Tribunal Suprem, per la qual es pressuposa “el bon fer” de les administracions públiques. Ni més ni menys en el regne de la corrupció política.

No va servir de res l'informe pericial de la Dra. Teresa Forcades, en el qual demostrava científicament que fins i tot

les PCR a aquests cicles (CT) estaven donant un 97% de falsos positius. És a dir, sense aquesta prova o fent-la a 20 CT, com correspondria –al marge d’altres mínimes proves confirmatòries que no es feien–, ni s’hagués pogut declarar la pandèmia. I, per tant, tampoc [l’estat d’alarma il·legal](#), declarat així pel Tribunal Constitucional.

La presumpció de bondat i de la bona feina de les administracions públiques és abonament per a la corrupció. Semblant a la Llei Mordassa, per la qual l’autoritat gaudeix de les mateixes prebendes. No cal demostrar res, només amb el seu testimoni ja surten 50 metres al davant en una cursa de 100 metres. Això és justícia? Això és l’estat de dret? És això una democràcia plena i consolidada? Com retrona l’“Atado y bien atado”!

Tanmateix, la jutgessa imposa les desproporcionades costes i l’advocat de la Generalitat, podent no sol·licitar-les o minimitzar-les, sota aquesta grollera doctrina del suprem, exigeix el màxim que li permet la jutgessa. Així, els advocats demandants, que estadísticament van assessorar que hi havia un baix o nul risc de costes a les persones que lideraven les demandes, queden com a idiotes i temeraris. Igual que els que van liderar-les.

Amb això es castiga qui va lluitar contra l’estafa global i es desactiva que ningú no s’atreveixi de nou a alçar la veu, via judicial, contra els polítics i les administracions, perquè seran reprimits greument. Exempleritzant.

Des de la Generalitat es justifica demanar les màximes costes que permet la jutgessa perquè els “temeraris demandants” han causat una despesa pública en advocats. Quan aquests advocats gaudeixen d’una més que generosa nòmina mensual de la Generalitat. Així doncs, una altra barroera excusa per sagnar el poble i reprimir la molesta dissidència.

Crida l’atenció que la Generalitat de Catalunya, que tant es

va queixar de la repressió i la vulneració de drets per les doctrines del Tribunal Suprem en el judici per sedició, no dubti a aplicar-les contra els que van qüestionar la vulneració de drets fonamentals en la pandèmia. Tot i que com demostra la tossuda realitat, tinguessin més raó que un sant, vist l'excés de mortalitat, morbiditat i la inutilitat d'aquest certificat.

Així doncs, la tan esbombada injustícia del TS els és útil als independentistes per a reprimir els catalans dissidents de "[la veritat oficial](#)". Lluminosa lliçó, no prou valorada, sobre qui és qui i la seva veritable naturalesa.

El problema de fons és la no separació de poders, com apuntava [Antonio García Trevijano](#) en la seva incansable lluita per a una democràcia lliure. L'executiu no pot ser al legislatiu i tampoc, en aquesta pestilent partitocràcia, haurien de nomenar la cúpula del poder judicial, perquè el resultat és la corrupció, el cinisme i el despotisme il·lustrat.

Això no és reformable, requereix un procés de llibertat constituent. Cal reformular una constitució amb separació de poders i representativa. Per això, fins que no hi hagi una nova constitució sense inviolabilitats ni immunitats parlamentàries ni prebendes sobre "la bona feina i la veracitat de l'autoritat", no hi haurà justícia ni democràcia a Espanya ni a Catalunya.

Fins que aquestes estructures no canviïn, patirem els envits de desaprensus i corruptes, siguin polítics, industrials o científics. Els quals vulneraran una vegada i una altra els drets civils d'aquest desgavellat país.

Eduard Casas Bertet, president de GASS <https://gass.cat>